

عنوان مقاله:

نقش فضاهای باز مجتمع های مسکونی در شکل گیری تعاملات اجتماعی ساکنین

محل انتشار:

همایش ملی معماری، عمران و توسعه نوین شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

زهرا عباسی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات اردبیل؛

خلاصه مقاله:

انسان موجودی اجتماعی است و تعاملات اجتماعی دربرآورده ساختن نیازهای اجتماعی و روانی افراد جامعه خصوصا کودکان و سالمندان نقش منحصری فردی دارد اما فقدان فضاهای اجتماعی حمایت کننده که با جذب افراد و گروه های مختلف و ایجاد شرایط مناسب برای شکل گیری تعاملات اجتماعی میتوانند انسان ها را در تکمیل رشد روانی و اجتماعی شان یاری دهند نیاز به یک استراتژی جامع برای طراحی و شهرسازی پایدار را روشن می کند. محدودیت های موجود در شهرهای بزرگ، منجر به گسترش ساخت مجتمع های مسکونی و کاهش سهم حیات خصوصی در معماری معاصر گردیده است. فضای باز مسکونی علاوه بر تامین نور و روشنایی فضاهای داخلی و تهویه ی طبیعی، به عنوان فرصتی برای ارتباط بیشتر با طبیعت و مکانی برای تعاملات اجتماعی است. با توجه به محدودیت فضای داخلی واحدهای مسکونی و سابقه ی سنتی حضور حیات در زندگی ایرانی، فضای باز مجالی برای گسترش عملکرد فضای داخلی و رابطه ی آن با فضای بیرون است. بنابراین بازنگری و شناخت وضع موجود فضای باز، زمینه ساز طراحی آگاهانه تر فضاهای باز مسکونیدر آینده است. در این مقاله ابتدا به تعریف فضاهای باز و سیر تحول حیات در معماری ایرانی و الگوی فضاهای باز در دوران معاصر اشاره شده، سپس به نقش فضاهای باز در مجتمع های مسکونی و نحوه تاثیر طراحی بلوک های مسکونی و فضای باز بین آنها بر تعاملات اجتماعی، پرداخته می شود. روش پژوهش، پیمایش از طریق مشاهده ی اسنادی است.

کلمات کلیدی:

مجتمع مسکونی، فضاهای باز، حیات، تعاملات اجتماعی، فضاهای جمعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315394>

